

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

[Του Μιλέζ. Προβέν]

ΑΧ! ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!...

Η Νενέ Πλυβί είναι μία πολύ όμορφη γυναίκοιλα. Παίζει στην κομωδία. Δεν έχει όμοιο ούτε μωλό, ούτε παρτίδα. Ο 'Αλμπέρ Μια-ζουά και ο Ρενέ Βεγνάλ, είναι δύο μοντέρνοι συγγραφείς και καλοί συγγραφέα. Έδωσαν κάποτε στη Νενέ ένα ρόλο εις το έργο τους ο «Μυλόσ». Ο 'Αλμπέρ μάλιστα την βρήκε του γούστου του και την πήρε μαζί του στην έξοχή. Οι δύο συγγραφέα καταγίνονται τώρα στην συγγραφήν ενός νέου έργου. Η Νενέ όμως κουράσθηκε με την ήσυχον ζωή της έξοχης. Δεν ήταν εις θέσιν να θαυμάση της όμορφιάς της φάσος και να άνοιξη την ίδια φίλια που ανέθετο δύο φίλους. Η φίλια αυτή την ένοχλοσ. Της προσένοιτοσ άνηπαρση ζήλια και φθόσ. Δεν έννοιτοσ πως οι δύο νέοι περιούσαν την ζωή τους χωρίσ να της δίνουσ αποκλειστικά την προσοχή τους. Μία ποιητική ιδέα της ήλθε τέλος στο νοί! Να βάλη τους δύο φίλους να τσακωθούσ...

Είπα μία θεαματή Άρτουσιάνη ημέρα. Η Νενέ είναι εξακλωμένη σά μία πράξην που τούσθρα και συλλήζεται. Βλέπει τον Ρενέ, που περιού και τον φρονιάζει:

ΝΕΝΕ.— Δεν έχετε έγγραφία σήμερα;
ΡΕΝΕ.— Όχι. Ο 'Αλβέρτος δεν έχει διάθεσι. Έβγήκεν έξω.
ΝΕΝΕ.— Πού έπληγε αυτόσ; ο μεγάλος συγγραφέας;
ΡΕΝΕ.— Έξωσ, όταν έχει κανείς πολλές ιδέασ στον νού του... θέλει ορξίζοντα. Έπληρε το ποδήλατό του και τράβηξε... Δεν θα τον ίδουσε πριν έλθει το βράδυ.

ΝΕΝΕ.— Και έν τή μεταξύ θα εξακολούθησε το γράψιμο
ΡΕΝΕ.— Ναί... Θα κρατήσω λίγασ σημειώσεσ.
ΝΕΝΕ.— Χμ!... Άν δεν σάς έχει συνεργάτη ο 'Αλβέρτος! Όμολογήστε ότι σασ κάνετε σχεδόν όλη την έγγραφία!
ΡΕΝΕ. (με ειλικρίνεια).— Καθόλου! Γράφει τσασ περισσότερο από μένα και ή καλύτερεσ ιδέασ είναι δικέσ του!

ΝΕΝΕ. (πονηρά).— Έκείνοσ όμως διατείνε-ται ότι όλες αι ιδέασ είναι δικέσ του! Όλεσ...

ΡΕΝΕ.— Δεν πιστεύω...
ΝΕΝΕ.— Άφου μου το ειπε ο ίδιος!
ΡΕΝΕ. (μάσως παραγμύνοσ).— Ό! Και όμως έφει πως έχω κι έγω ιδέασ...

ΝΕΝΕ.— Λέει ότι δεν έχετε καθόλου φαν-τασία. Τότε εις τί άσχολήσεσ σασ; Στην άν-τιγραφή;

ΡΕΝΕ.—Περιεργό. Εμένα μου λέει έντελόσ άντίθετα πράγματα. Προχθές άκόμα μου έλεγε ότι δεν μπορεί να κάμη βήμα χωρίσ τη συνε-ργασία μου.

ΝΕΝΕ.— Γιατί είναι ψεύτικη και ύποκριτική. Δεν τόν γνωρίζετε σασ! Είναι ένας έγωιστήσ, που σκέπτεται μονάχα τον έννοτό του!

ΡΕΝΕ. (την κοιτάζει έκπληκτοσ).— Ένόμιζα πως τόν άγαπάτε!

ΝΕΝΕ.— Τόν συμπάθησα! Πριν τόν γνω-ρίσω καλά, ένσείταί... Τώρα που βλέπω τι είδουσ άνθρωποσ είναι! ('Αναστρέφει). Αχ! Πόσ άπατήναχο!

(Βαδία σιγή).
ΝΕΝΕ. (με μία λοχή ματιά).— Θυμάσθε το ρόλο που μου δώσατε στην κομωδία σασ; 'Ηο-θασε στο χαμορέμι μου και κουρευνιάσασ σά φίλο, σάν άληθινοί φίλο. Έπειτα έφθασε ο 'Αλβέρτοσ...

ΡΕΝΕ.— Και τήν έπομένην εύασαν έρωτευμένοι και οι δύο.
ΝΕΝΕ. (έπιλο κρατιά).— Τσασ έρωτεσ να μείνετε κοντά μου, να μη τόν γνωρίσω περισσότερο! Αχ! Έκείνο το βράδυ ήταν το χειρό-τερο βράδυ της ζωής μου. Μπροστά να κάμω καλύτερη έκλογή!

ΡΕΝΕ.— Ο 'Αλβέρτοσ μου ειχε έμπιστοσύνη ίδη πως; ήταν έρω-τευμένοι μαζί σασ.
ΝΕΝΕ. (θυμωμένη).— Και καθώσ; ελθεσ ο πιστόσ θεράπων του 'Αλβέρτου ύποχρηθασε... Άφου ειχε καναδειχθεί να σάσ έμπιστευθή το μυστικό του έσεισ δεν θέλατε να γίνετε άντίρρολόσ του! Τι βλά-κασ που ελθε! Γ! αυτόν τόν έγωιστή!

ΡΕΝΕ.— Άοχρίσ! Γ! αυτόν τόν έγωιστή!

ΝΕΝΕ.— Δεν άντιλαμβάνεσθε τίποτε, γιατί από τότε που ελ-μεθα έδω... μπορούσατε να έννοήσετε τά αισθήματα... που μου έμπνέετε.

ΡΕΝΕ. (συγκρατημένος).— Νενέ!

ΝΕΝΕ.— Τι Νενέ; Έχει δικαιοσ ο 'Αλβέρτοσ; όταν λέει, πως έχετε περισσότερο άρετη παρού ταλένο!

ΡΕΝΕ. (με όργή).— Το ειπε αυτόσ; Άδύνατον.
ΝΕΝΕ.— Άν, θα ντροπιάσεν!

ΡΕΝΕ.— Έχετε δικαιοσ! Είμαι βλάκασ! Και έγώ, από την πρώτη μέρα που σάσ συνήθησα, έννοιωσα μία μεγάλη συμπάθεια για σάσ! Θέλησα όμως να σερασθώ την άδελφήν φίλια, που με συνδέει με τόν 'Αλβέρτο! Και δέν σάσ ελπα τίποτε!

ΝΕΝΕ.— Έγώ το εμάντευσα άμέσωσ... από το βλέμμα σασ!
ΡΕΝΕ. (απομαζεί προς αυτήν).— Τι σάσ λένε τώρα τά μάτια μου!

ΝΕΝΕ.— Μου λένε: Νενέ, ελθεσ πολύ όμορφη! Μπορείτε

να ξελογιάσετε, ένα άγιο, και πολύ περισσότερο άκόμα ένα φίλο! Άφου ο 'Αλβέρτοσ έπληγε να φρονή, άσ φιληθώσ. Τι περιάρει άφου δέν θα το μάθη ποτέ; Αυτό μου λένε τά μάτια σασ.

Φιλιούντα. Έπειτα από λίγο ο 'Αλβέρτοσ έρχετα από το γράμα χωρίσ νάχη πιάσει σπουδαία πράγματα. Το βράδυ το γέμια είναι σιωπηλό. Έπλκνεται τριαντά. Ο Ρενέ απηλάει περιόρα για ν' άποφύγη το δυ-σάρετο περιβόλιον. Ο 'Αλβέρτοσ και ή Νενέ μόνουσ μόνοι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τι συμβαίνει; Έχετε ένα ύφοσ; πολύ περιεργό.
ΝΕΝΕ.— Το ίδιο μπορώ να πώ για σένα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Και ο Ρενέ μου φάνηκε πολύ συλλογισμένοσ. Γιατί έβγήκε χωρίσ να ειπή τίποτε;

ΝΕΝΕ.— Δεν ξέρω. Με σκότισασ με το φίλο σου.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Καλά κατάλαβα ότι είσαι νευρική. Μήπωσ τα-κωθήκατε;

ΝΕΝΕ.— Κάθε άλλο.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μου φάνεσαι πολύ παραξενή, το ξέρεις; Κάτι τρέχει...

ΝΕΝΕ. (προσποικνίζη θυμόσ).— Τι να τρέχη; Δεν θα ύπο-πτεύεσαι βεβία τόν εξαίρετο φίλο σου, τόν άδελφό σου...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (ειλικρινήσ).— Να τόν ύποπτευθώ, γιατί;
ΝΕΝΕ. (είσωνικά).— Για τίποτε, φίλε μου! Η έμπιστοσύνη είναι πράγμα ιερό. Έχε τόν έμπιστοσύνη...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Έθέλεσ να με πεισθ; δεν ένόσφ έλειπα, ο Ρενέ...
ΝΕΝΕ.— Κάθε άλλο. Οι άνδρεσ είναι όλοι άγνοι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ένας τίμοσ άνδρασ είναι πάντοτε ειλικρινήσ άπάντατι του φίλου του, του συνεργάτη του!

ΝΕΝΕ.— Όρα! Όρα! Όρα! έχει για σένα ο συνε-ργάτησ του! Βρίσκει ότι τόν άρνείασ στη μέση και πάλι περιόρα με το πρόσχημα ότι δέν έχει διάθεσι για δουλειά. Λέει πως αυτόσ κάνει όλη την έγγραφία... Έγώ σου τά λέω αυτά γιατί σ' άγαπώ. Άλήθεια, ο Ρενέ μου είπαε τόσα πολλά έννοτιον σου. Πωσ είσαι ψεύτικη, έγωιστική. Γ! αυτό έχω τά νεύρα μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μά για ποιά λόγο;
ΝΕΝΕ. Γιά τοίό λόγο; Δεν έξερεις το τέ-χναμοσ του άνθρώπου που θέλει να κατακτήση μία γυναίκα, έσύ που είσαι συγγραφέασ!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Δοιπόν, σου έκαμε έρωτικόν έμπιστοθήρεσι;

ΝΕΝΕ.— Ναί, φίλε μου. Εύτυχώσ που έ-χεισ μία γυναίκα φρόνημη σάν έμένα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μου ορξίζεσαι πως είναι ά-λήθεια;

ΝΕΝΕ. (έκνευσιμένη).— Όχι! Ο φίλοσ σου είναι ένας 'εξένελεμαν, πρότιμον άρετήσ! Διαρκώσ σου ψάλλει ύμνουσ. Δεν ειπε ποτέ πως δέν έχεισ ταλένο...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ειπε τέτοιο πράγμα;
ΝΕΝΕ.— Άν δέν του έκανα σκηνή θα έ-ξακολουθούσε να σά κατηγορεί...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τόν παληάνθρωπο! Θα τόν πετάξω έξω!

Αξοιούν τόν Ρενέ, που έπιστοφεί. Η Νενέ δέν θέλει να παρασταθί εις την σσηνήν που έδη-μιούργησε και χωρισε τόν 'Αλβέρτο.

Γαλή νύχτα. Θα μ' ειχησ στο Κοτίνο.

Ο 'Αλβέρτοσ θέλει να την κρατήσ, αλλά είναι αδύνατον. Οι δύο άνδρεσ μόνουσ μόνοι. Κοιτάσονται.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (θυμωμένοσ).— Έσύ να έτοιμάσεσ άμέσωσ τη βα-λίτσα σου! και να ξεκομπιστήσ άπό με!

ΡΕΝΕ.— Φυσικά αυτή ή γυναίκα σου διηγήθηκε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Σε παρακαλώ! Έχε τουλάχιστον το θάρροσ τής γνώμησ σου. Προ όλιγοσ άκόμη...

ΡΕΝΕ.— Θα σου εξήγησω...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Δεν θέλω εξήγησεσ... Ξέρω καλά τι ύποκείμενο είσαι! Τα λίγα λόγια που άπέσασα από την καμμένη ή Νενέσ μου έμαθαν πολλά πράγματα! Δεν φρακταζόμεν ποτέ πως θά με έβριζεσ σ' αυτήν.

ΡΕΝΕ.— Για τά σου πώ! Έχω κι έγώ την άξια μου, άν και διατείνεσαι ότι είμαι άνέμοσ; να γράφω και ότι μου λείπει ή φαν-τασία.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ποτέ δέν το ειπα αυτό.
ΡΕΝΕ.— Η Νενέ εν με βεβαίωσε ότι το ειπε!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Και μένα μου ειπε την γνώμη σου για μένα. (Πικρώσ). Δεν έχω κανένα ταλένο! Έγώ...

ΡΕΝΕ.— Μά συγχαροέσ! Έσύ ειπεσ για μένα ότι έχω περισσό-τερο άρετη παρού ταλένο!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Έσύ έχεις άρετή;

ΡΕΝΕ.— Είναι θλιβερό να χάνεται μία φίλια σάν τή δική μας μ' αυτές τής κομμοσυνουεείσ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είσαι περιφρομώσ ήθοποίόσ.
ΡΕΝΕ. (με λύπη).— Άλβέρτο!

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Του Μπ. Μπιόρνδον]

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

ἄνθρωπος τοῦ ὁποῦο διηγοῦμεθα τὴν ἱστορία ἦταν ὁ γνωστότερος τῆς ἐνορίας. Ὀνομάζετο Θεόδωρος Βεργράς. Μιά μέρα παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ πατρὸς τοῦ χωριοῦ, μὲ τὸ σῶμα ἴσο καὶ μὲ ἐπίσημον σοβαρότητα καὶ τοῦ εἶπε :

τοῦ πατρὸς ἀκούσθηκε πολὺς θόρυβος. Ἐφθναν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ὁ Βεργράς φάνηκε πρῶτος κ' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ὁ παππᾶς ἐσήκωσε τὰ μᾶτια του καὶ τὸν ἀνεγνώρισε.

— Κάπως μὲ μεγάλη συντροφιά ἔρχεσαι ἀπόψε ;
— Θέλω νὰ βγάλω ἀδεία γιὰ τὸ παιδί μου, ποὺ θὰ πάρη τὴν ἡάρες Στορλίδεν, τὴν θυγατέρα τοῦ Γουδμουν.

— Αὐτὸ εἶπε τὸ πλουσιότερο κορίτσι τῆς ἐνορίας.
— Ἔτσι λένε, εἶπεν ὁ χωρικός χαϊδεύοντας μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τοῦ τὰ μαλλιά του. Ὁ παππᾶς ἔμεινε γιὰ μιά στιγμὴ σκεπτικός. Χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, ἔγραψε τὰ ὀνόματα στὰ βιβλία του καὶ οἱ ἄνθρωποι ὕστερα ὑπέγραψαν. Ὁ Βεργράς ἄφησε τέλος τρία τάλληρα ἔ' τὸ τραπέζι.

— Εἶπε ἕνα περιπλέον, εἶπεν ὁ παππᾶς.
— Τὸ ἔξερω, ἀπήντησεν ὁ Βεργράς. Ἀλλὰ τὸν ἔχω μονάκριβο τὸ γιὸ μου καὶ θέλω νὰ κάμω πλουσιόπαροχα τὰ πράγματα.

Ἐπὶ τὴν ἰδίαν ὁμιλίαν ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ παππᾶς δέχτηκε τὰ χροῖματα.
— Εἶπε ἡ τρίτη φορὰ αὐτὴ ποὺ ἔρχεσαι γιὰ τὸ παιδί σου ἐδῶ, Βεργρά, εἶπε ὁ παππᾶς.

— Ναί, τώρα ὁμος τελειώσω μ' αὐτόν, ἀπάντησεν ὁ Βεργράς ; ἔσπασε τὴν χρηματοσακούλά του, χαϊρένησε καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθῆσαν ἔξωτος.

Δεκατέσσερες ἡμέρες ὕστερα ἐπήγαιναν μὲ τὴ βάρκα καὶ μὲ καλὸ καιρὸ, πατέρας καὶ παιδί στοῦ Στορλίδεν, γιὰ νὰ συμφωνήσουν τὰ τὸ γάμου.

— Αὐτὸ τὸ κάθισμα τῆς βάρκας δὲν φαίνεται γερό, εἶπε τὸ παιδί καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ τὸ στερεώσῃ.
Τὴν ἰδίαν ὁμος στιγμὴ σύβηκε ἀπότομα ἡ σαβίνα ποῦ ἐστέκετο, ἄπλωσε τὰ χεῖρα του γιὰ νὰ κρατηθῇ ἀπὸ πουθενά, ἐκράυαζε μ' ὀργὴν καὶ ἔπεσε στὸ νερό !

— Πιάσου ἀπὸ τὸ κουπί ! ἐφώναξεν ὁ πατέρας, πηδώντας καὶ ἀπλόωντάς του τὸ κεφάλι. Τὸ παιδί ἐπροσπάθησε κάμποσες φορὲς γὰ νὰ ἀρπάξῃ, μὰ τὰ χεῖρα του ἄρχισαν νὰ μουδιάζουν καὶ νὰ παύουν.

— Στάσου ! στάσου ! ἔσαναφώναξε ὁ πατέρας κ' ἄρχισε νὰ κοιτᾷ πρὸς τὸ μέρος του. Ἀλλὰ τὸ παιδί ἐσήκωσε πρὸς τὸ ὄπισθον τὸ κεφάλι, ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἄγωνίας καὶ ἐβυθίσθηκε.

Ὁ Βεργράς δὲν ἤθελε νὰ τὸ καλοπιστέψῃ. Κράτησε τὴν βάρκα ἀκίνητὴ στὸ μέρος ποὺ βυθίσθηκε τὸ παιδί του σάν νὰ ἐπρόκειτο ν' ἀναπλήρησεν ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὸ νερὸ. Δὲν ἔσαναφάνηκε ὁμος. Δίγες φουσαλίδες ἀνέβηκαν στὸ μέρος ἐκεῖνο, κ' ἡ θάλασσα ἔμεινε λαμπρὴ σάν καθρέφτης. Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι τὸν πατέρα νὰ γυρίζῃ μὲ τὴ βάρκα ἴσθιν ἰβία θέσι, χωρὶς νὰ τρώῃ, χωρὶς νὰ κοιμάται. Μόλις τὸ πρῶτὸ τῆς τρίτης ἡμέρας βόηκε τὸ πνιγμένον τὸν καιρὸ καὶ τὸ μετέφερε μόνος του, περῶντας τὰ βουνά, στὸ καλυβδόσπιτό του.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα θὰ ἐπέρασε ὡς ἕνα; χρόνος. Ὁ παππᾶς ἀργὰ ἕνα βράδυ φθινόπωρο ἄκουσε νὰ ψυχουλεῖη κίποιος στὴν ἐξώθυρα, καὶ νὰ ψίγγῃ γιὰ τὸ πόσιον. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα, καὶ εἶπε νὰ μπῆνιν μέσα ἕνας ψηλὸς ἄνθρωπος, γυμνὸς πρὸς τὰ ἔμπροσθ, ἀδύνατος καὶ ἀσπρόσπιμος ; ὁ παππᾶς τὸν κύνταξε πολλὴ ὥρα προσητὸν τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ἦταν ὁ Βεργράς.

— Ἐρχεσαι πολὺ ἀργά. Γιατί τέτοια ὥρα ; ῥώτησε ὁ παππᾶς, μόνοντας ὀρθίως ἐμπρός του.

— Γιὰ κακὴ μου μοῖρα ναί, ἔρχομαι ἀργά, ἀπάντησε ὁ Βεργράς ἀκουμπώντας στὸ τοῖχο. Ὁ παππᾶς ἐκάθησε κ' αὐτὸς ὑπομονετικά. Ἐκράτησε μακρὰ σιωπῆ. Τέλος ὁ Βεργράς μίλησε :

— Κάτι μού βροσκοῦται, εἶπε, καὶ θέλω νὰ τὸ δώσω στοὺς φτωχοὺς. Σκέπτομαι νὰ κάμω ἕνα φιλανθρωπικὸ κατάστημα καὶ νὰ ἐχη τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἐσηκώθηκε, πῶστιασε ἀρκετὰ χροῖματα στὸ τραπέζι καὶ ἔσανακάθησε.

— Ὁ παππᾶς τὰ ἐμέρησε.
— Αὐτὸ εἶναι πολὺ χροῖμα, εἶπε.

— Εἶναι τὸ μισὸ τῆς ἀξίας τοῦ σπιτιοῦ μου ποῦ ἐπούλησα σήμερα.

Ἐμείναν πάλι ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλοί.

— Ὁ παππᾶς τέλος εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη καλωσύνη :

— Τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάνης ;
— Κάτι καλλίτερο.

Πάλιν ἔμειναν λίγη ὥρα σιωπηλοί, ὁ Βεργράς ἔχοντας στηλωμένα τὰ μᾶτια του κἀντὸ, ὁ παππᾶς κύνταζόντας τον μὲ ἀπορία.

Τέλος ὁ παππᾶς τοῦ εἶπε σιγανά :

— Ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ σου, καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὴ γαλήνη !...

Ἄμην ! ψιθύρισε ὁ Βεργράς καὶ δυὸ δάκρυα κύλισαν ἀργά-ἀργά ἀπὸ τὰ μᾶτια του στὸ πρόσωπό του.

- Μὲ τί ὄνομα ;
- Φῶν, ὄπως ἔλεγαν καὶ τὸν πατέρα μου.
- Καὶ ποιοὶ εἰν' οἱ κουμπάροι ;
- Ἀνέφερε τοὺς κουμπάρους καὶ ἦταν πράγματι οἱ καλλίτεροι ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς ἐνορίας, ποὺ ὅλοι ἐσυγγένευαν μὲ τὴν οἰκονομίαν τοῦ πατέρα.
- Ἐχεις ἀκόμα τίποτα νὰ μοῦ πῆς ; ῥώτησεν ὁ παππᾶς κύνταζόντας τον. Ὁ χωρικός ἐστάθηκε μὴ σιγῆν σιωπηλός.
- Θὰ ἤθελα νὰ βαπτισθῇ χωριστά, εἶπε.
- Ποιὰ μέρα ;
- Τὸ Σάββατο τὸ μεσημέρι.
- Ἐχεις τίποτα ἄλλο ἀκόμα ; ἔσαναρώτησε ὁ παππᾶς.
- Ὁ χωρικός σφιγγοφύριζε τὸ καπέλλο του σὰν χέμια, ἔτοιμος νὰ φύγῃ. Ὁ παππᾶς σηκώθηκε τότε καὶ τοῦ εἶπε :
- Καλὰ, πῆγαινε... Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς τὸ παιδί σου αὐτὸ νὰ σοῦ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν !
- Δέκα ἔτη χρόνια, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτή, ὁ χωρικός ἔσαναπῆγε στὸ σπίτι τοῦ πατρὸς.
- Εἶσαι καλῶ, Βεργρά ; ῥώτησε ὁ παππᾶς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε καμμίαν μεταβολὴν σ' αὐτόν.
- Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν ἔχω διόλου φροντίδες, ἀπάντησε ὁ Βεργράς.

Ὁ παππᾶς σῶπασε γιὰ μιά στιγμὴ κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔσαναρώτησε :

- Γιατί ἤρδες ἀπόψε ;
- Ἦρθα γιὰ τὸ παιδί μου ποὺ θὰ πάρη αὐρὸ τὸ χρῆμα.
- Εἶγε του ! Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς ; εἶνε φρονίμον παιδί !
- Θα ἤθελα ὁμος προσητὸν πληρώσω τὰ δικαιώματά σας νὰ μάθω τί θέσι θὰ πάρη στήν ἐκκλησίαν.
- Θὰ πᾶρ σὺς πρῶτες θέσεις.
- Τώρα εἶμαι ἡσυχοῦς. Νά, τώρα δέκα τάλληρα γιὰ σᾶς.
- Θέλεις τίποτα ἄλλο ; ῥώτησεν ὁ παππᾶς, ἐνῶ ἐκύνταζε τὸν χωρικό.
- Δὲν θέλω τίποτα ἄλλο.
- Ἐχαϊρένησε κ' ἔφυγε.
- Ἐπέρασαν πάλιν ὀχτὼ χρόνι, ὅταν μιὰ μέρα, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Λοιπὸν δικαιολογῆσαι !
PENE.— Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶπα τῆς κατηγορίας, ποὺ μοῦ ἀποδίδεις. Τώρα ἀνακαλύπτω τὸ παιγνίδι ποὺ μᾶς ἔπαιξεν αὐτὴ καὶ βροσκοῦ καλὴ τὴν ἐπιτυσίονη μου σὲ σένα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (μ' ἐλαφρὰ σμῆνισμα).— Θέλησες ὄμως νὰ μοῦ πᾶρῃς τὴ Νενέ ;

— Ἄν δὲν ἦταν μὴ τίμια γυναῖκα...
PENE, (τὸν δεικνύς). Τώρα πρὸ ὀλίγου ἔδω τῆ φίλησα. Θὰ κρῆνεις μονάχος σου. Ὅταν ἔφυγες ἡ Νενέ μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε ἕνα ὄρο λόγια ἐναντίον σου. Μοῦ εἶπε πως ; ἀγαπᾷ ! (Τοῦ διηγεῖται λεπτομερῶς τὰ διαλόγους). Ναί, σὴν φίλησα. Σοῦ ζητοῦ συγγνώμη γιὰ τὴν ἀδυναμία μου. Εἶσαι πεπεισμένος ὅτι δὲν ἔπαυσα μ' ὅλα, αὐτὰ νὰ εἶμαι φίλος σου ! (Τοῦ δίνει τὸ χέρι).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ναί ! Σὲ πιστεύω.
PENE.— Ἐλα, φίλε μου. Μία ἀφοσίωσι σάν τὴ δικὴ μας εἶναι ὑπεράνω μιᾶς γυναίκος.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (μειδιῶν).— Αὐτὴ εἶναι μιὰ φορὰ κατὰλληλη γιὰ τὴ νέα μας κομωδία.

PENE.— Τί λές ; Ἀπόψε ἀρχίζομε τὴν τρίτην πράξιν ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ἐρχάριστος ;

Κάθοντα εἰς τὸ γραφεῖο καὶ ἀρχίζουν τὴν συνηγορίαν. Ποῦ καὶ ποῦ κοιτάζονται μὲ συμπάθεια. Ὁ ἕνας σφίγγει τὸ χεῖρ τοῦ ἄλλου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μονάχα αὐτὸ δέξεται σὴν ζωῆ ; Ἡ ἐργασία !
PENE.— Αὐτὴ ἡ κυρία Νενέ ζήλησε τὴ φιλία μας. Ἡ αἰωνία ἱστορία τῆς γυναίκας ! Δὲν καταλαβαίνουν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρὸς ; καὶ τὸν ἀναμνησκούν εἰς τίς ἀνήγιες φλαυρῆς τους !

Ἐπεινὴ τὴ στιγμῆ, ἡ Νενέ, ἡ ὁποία θέλει ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα τῆς καταστροφῆς, εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖο, ὅπου οἱ δύο φίλοι συνηγοροῦνται μὲ καταφανὴ εὐχαρίστησι. Μένει κατάληπτη, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (εἰρωνικά).— Γιατί ἀπορεῖς, Νενέ ; Ἐργαζομένηθα.

PENE.— Γράφομε τὴν τρίτην πράξιν τῆς νέας μας κομωδίας ; ἡ ἄληθεια !

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μὲ ὑπόθεσι καμμένη ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

NENET, (μακαρόκωμη ἀπὸ θυμὸ χτυπᾷ μὲ ὀργὴν τὴν πόρτα καίφυνει φωνάζοντας) :

— Τί ἀπορία ὑποκείμενα ποῦ εἶναι οἱ ἄνδρες ! Τί ζηλιάρηδες ! Νὰ μοῦ χαθῆτε κ' οἱ δυὸ σας !...

